

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Επί της διαστυρωσεως των ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. Ν. 8 " " " " " " " 5 " ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ " " 10 " " " " " " " 5 " τῶν ἐξωτερ. ἔτησίᾳ φρ. 15.	Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδενιστικῶν. — Βικτωριανὸς Σαρδού. (πῆλο;) — Βολταίρος — Κηδεὶς Ναπολέοντος. — Ποικίλα.	Ἐν Ἀθήναις λεπτὰ 10. " ταῖς ἐπαρχίαις .. " 15. " τῶν ἐξωτερικῶν ... " 25. Φύλλα προηγούμενα " 50.

Ἡ ΑΡΤΕΜΙΣ ΤΟΥ ΠΟΑΤΙΣ

ΕΡΩΜΕΝΗ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Β' ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΑΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ*

Ἡ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

— Ἰδοὺ τώρα, ἐπανελάβεν ὁ Ναρκελέφ, σπουδαία τις εἰδήσεις:

Συνέχεια: ἴδε προηγούμεον ἀριθ. 30, 31, 32, 33, 34.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΔΟΝ ΡΟΣΙΤΣΦ

«Ὁ προδότης Ἀλὴμ Νικανὸφ ἐφρονέθη παρα τῶν ἡμετέρων, οἵτινες τὸν ἐκτύπησαν δι' ἐνεία βολῶν πολυκρότου καὶ ἐπέθεσαν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην: σφραγευθεὶς ὡς καταγγεῖλαι τοὺς βώσσους κοινωριστάς.»
 Ἡ ἐπιστολὴ προστίθησι: αἰδιωκόμεθα ὡς ἄγρια θηρία· συλλαμβανόμεθα, πνιγόμεθα εἰς τὰς φυλακάς. Διὰ τὰ ἀποσπάσωσιν ἀφ' ἡμῶν τὰ δόματα τῶν συνετόχων μας, ὑποβάλλουσιν ἡμᾶς εἰς

φρικολέα βασανιττήρια· καὶ ἐνῶ ὑριστάμεθα τὰ ἀπαισιώτερα μαρτύρια διὰ τὸ κελὸν τοῦ λαοῦ, εὐρίσκονται ἀνθρώποι ἄτιμοι καὶ ἀσυνείδητοι οἵτινες ἐκ τρόμου ἢ ἐξ ἀπληστίας μᾶς προδίδουσι μᾶς παραδίδουσιν εἰς τοὺς ἀμειλίχτους ἐχθρούς μας. ἔχομεν λοιπὸν συνείδησιν ὅτι ἐπράξαμεν ἕρπον ὑψηλῆς δικαιοσύνης πληζάντες τὸν προδότην ἐκεῖνον. Εἰς τὸ ἐξῆς θέλομεν προφυλάττεσθαι κατὰ τοιοῦτων προδοτῶν.»

ΒΟΛΩΝΙΑ

α' Ἡ πριγκηπέσσα Τιζιανὸφ μᾶς γρά.

φει ότι ἀπεφάσισε νὰ συνάψῃ πλαστὸν γάμον μέλλοντα νὰ τὴν καταστήσῃ κυρίαν τῆς περιουσίας τῆς μητρὸς τῆς, ὡς τὸ ἐπραξεν ἄλλως τε ἡ Αἰκατερίνα Καμπρεδελίτσι.»

— Ἐπιδοκιμάζομεν τὸ τοιοῦτο σχέδιον, προσέθηκεν ὁ Ναρκιλέφ.

— Ἰδοὺ τώρα ἐπιστολὴ ἐξ Ὀδησσού, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναρκιλέφ.

«Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἡμετέρων, ἡ κυβέρνησις, θέλουσα νὰ ἐκλύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν χωρικῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, πέμπει μεταξύ αὐτῶν πράκτορας μετρηρισμένους διὰ νὰ ἐπιτηρῆ τὰς ἐνεργείας ἡμῶν. Ἄλλ' εἰς ἐργασίας τι ὑφασμάτων ἀνεκαλύφθησαν αἰσχυρῶς, καὶ ἐπειδὴ ἠπειλήθησαν ἐγένοντο ἄφαντοι. Κατ' ἀρχὰς ἀνεγνωρίσθησαν ἐκ τῆς οὐμιλίας τῶν, ἔπειτα ἐκ τῆς ἀδεξιότητος μεθ' ἧς εἰργάζοντο.»

— Τῶντι, εἶπεν ὁ Σιλίνος, δὲν υποστηρίζονται ὡς ἡμεῖς ὑπὸ μεγάλης σκέψεως; ἢ ὑπὸ φλογερᾶς πίστεως. Πῶς βάνουσι χωροφύλακες, ὅσον καὶ ἀν πληρωθῶσι καλῶς, δύνανται νὰ μάθωσιν ἐπάγγελμά τι, νὰ ἐργάζονται δεκατέσσαρας ὥρας τὴν ἡμέραν, νὰ ζῶσι τὴν ἀθλίαν ζωὴν τῶν ἐργατῶν; δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶμεν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κατασκευαίας; μετ' ὀλίγον θὰ κουρασθῶσιν.

Ὁ Ναρκιλέφ ἐπανελάβε·

KIEBON

«Οἱ ἡμέτεροι φίλοι ἐν Κιέβω κατάρθωσαν νὰ σχηματίσωσιν ἐνθερμον οὐμιλῶν· ἀλλὰ πιεσθέντες ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας μετέβησαν τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Βολωνίαν.»

ΜΟΣΧΑ

«Ἐξαίρετα νέα. Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν. Ἡ νέα κοινωνιστικὴ ἐφημερίς ἐξησφαλίθη δι' ἐκτυπώσεως εἰκοσι χιλιάδων ἀντιτύπων. Ὑπάρχουσι τώρα δύο σύλλογοι ἀκαμάτων προσηλυτῶν οἵτινες ἀρχίζουσι νὰ λάμπωσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βλαδιμίρην καὶ μάλιστα μέχρι τῆς Πέρμης.»

ΕΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒΗ

«Τρεῖς νεάνιδες ἐκ τῆς καλῆς ἀριστοκρατίας ἐγκατέλιπον τὴν οἰκογενεάν των, καὶ ἀπ.λοποιήθησαν. Ἐβθασαν δὲ εἰς Αἰκατερίνοσλάβην ἐνδεδυμένα ὡς ἐργάτιδες ἐργοστασίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουσι τὴν ὑφαντικὴν, ἐδέχθησαν μετ' ἀξιοθαυμάστου γεννησιότητος κατωτάτας ἐργασίας.

«Πρὸ ὀκτώ μόλις ἡμερῶν εἶναι ἐδῶ, καὶ ἤδη κίνησιν τις ἐγένετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν ἡμῶν. Τὸ ἐσπέ-

ρας εἰτέρχονται εἰς τὰς καλύβας καὶ κητηχοῦσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς τὸν νέον λόγον. Καὶ ὑποπτεύουσι μὲν τὴν καταγωγὴν τὴν, ἀλλὰ σήμερον οἱ χωρικοὶ εἶναι ὀλιγώτερον δύσπιστοι ἢ πρότερον.»

ΝΙΣΖΙ — ΝΟΒΟΓΟΡΟΔ

«Ἡ ἰθα Παλέρι ζητεῖ νὰ ἀποταλάσῃ μέρος τῆς ἐταίρειας μας. Ἄλλ' εἶναι κόρη κακῆς διαγωγῆς, βραδυόργος ἐκμεταλλευομένη τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον συνέλαβε δι' αὐτὴν ὁ Ἰουδαῖος Ἰσαάκ. Μὰς προτείνει νὰ κατορθώσῃ νὰ ὑπογράψῃ ὁ γέρον οὗτος διαθήκην δι' ἧς νὰ μας κληροδοιῇ ἑκατὸν χιλιάδας ρουβλίων.»

— Γράψατε ἀμέσως ὅτι δὲν δεχόμεθα, ἀνέκραξεν ὁ Σιλίνος. Ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν εἶναι πολὺ καθαρὰ καὶ πολὺ ὠραιοὶ καὶ δὲν θέλωμεν τοιοῦτους συμμάχους.

ΡΙΑΖΑΝ

«Μὰς ζητοῦσι πενήκοντα χιλιάδας ἀντίτυπα ἐκ τοῦ φυλλαδίου τῶν Γεοργίων ἀδελφῶν, δύο χιλιάδας ἐκ τοῦ φυλλαδίου διακί ἢ γῆ δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς; πέντε χιλιάδας ἐκ τῶν Ριζοσπαστῶν, ὑπὸ Σακοβόφ, καὶ τέλος χιλία ἀντίτυπα τῆς ἐπαναστατικῆς ἐφημερίδος.»

— Ὁ Κλέμεντς θὰ ἀποσείλῃ πάντα ταῦτα αὐρίων.

ΓΡΟΔΝΟ

— Ἄ! κακὴ εἰδήσις! ἐξηκολούθησεν ὁ Ναρκιλέφ. Οἱ φακέλλοι τῶν φυλλαδίων ταῦς ὁποῖους μᾶς ἐπεμπαν ἐκ Γενεύης ὁ Μεγάλος Φεδερόφ κατεσχέθησαν εἰς τὰ μεθόρια. Ὁ Σουβαρέφ συνελήθη.

— Φίλτατε Κομώφ, εἶπεν ὁ πρίγκιψ θὰ γράψατε ἀμέσως εἰς τὸν Φεδερόφ νὰ σταίλῃ νέου φακέλλου, λαμβάνων καλλιτέρας προφυλάξεις.

— Ἄτι νὰ ἀποστείλῃ τοὺς φακέλλους εἰς τὸν ὄριον τῆς Πρωσίας, πρέπει νὰ μᾶς τοῦ διαυθάνῃ, ὡς πράττουσιν οἱ ἐν Δουβνῶ φίλοι μας, εἰς Κουντουέβον-Ὀστροβ, ὅπου εἰς τῶν ἀφωτισμένων ἰδελφῶν μας, ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου, ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς τοὺς διαβιάσῃ.

ΓΕΒΕΡΗ

— Ἰδοὺ τώρα ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας Σαρτόφ. Σκοπεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Σιβηρίαν μετὰ δύο ἡμέρας μετρηρισμένος ὡς ἔμπορος Ἰουδαῖος. Ζητεῖ τὰ ἐγγράφα μας. Εἶναι ἔτοιμον τὸ δέμα;

— Ναί, εἶπεν ὁ Σωφρόνιος.

— Αὐρίων ὁ Κλέμεντς θὰ τοῦ τὸ φέρῃ, ὡς καὶ ἐξήκοντα χιλιάδας ρουβλίων, μετὰ καταλόγου διανομῆς, ἀναλόγως τῆς θέσεως, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν φίλων μας.

— Ἄλλως τε δέ, προσέθηκεν ὁ Ναρκιλέφ, αἱ τελευταῖαι ἐκ Σιβηρίας εἰδήσεις εἶναι καλαί. Ἐρχομεν ἐκεῖ τοὺς μᾶλλον βεβαίους συμμάχους μας. Ὅλοι οἱ Πολωνοὶ καὶ ἐξόριστοι κοινωνισταὶ σχηματίζουσι μερίδα ἐπίφοβον.

Συμμαχοῦντες μετὰ τῶν ἰθαγενῶν, φυσικῶς ἀποτροπιαζομένων τὴν ρωσικὴν κυριαρχίαν, θὰ κατορθώσωσιν εἰς τὴν Σιβηρίαν, ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ἐξέρχουσι ὀρόθυμον.

ΓΕΝΕΥΗ

Ὁ Φεδερόφ μᾶς γράφει ὅτι τὸ ἐν Καρούγη τυπογραφεῖόν μας μετὰ δυσκολίας ἐπέρκει εἰς ὅλας τὰς ἐκ Μόσχας, Κιέβου καὶ Ὀδησσού ἀπευθυνομένας αὐτῷ αἰτήσεις περὶ φυλλαδίων, καὶ ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν μεγάλων ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ κινδύνου καταστέσεως εἰς τὰ μεθόρια, θὰ ἦτο ἐπάναγκες νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐν Ρωσίᾳ τὰ μυστικὰ τυπογραφεῖα.

— Ἐχει δίκαιο; εἶπεν ὁ Σιλίνος.

— Ἀκριβῶς. ἐπανελάβε ὁ Κορμώφ, μᾶς γράφουσι ἐκ Καρκόδου ὅτι εὖρον τὸ μέσον νὰ συστήσωσιν ἐν ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας ὑψηλοῦ προσώπου.

Ὁ Φεδερόφ προστίθησι ταῦτα:

«Πρὸ πάντων, ὑπομονή! μὴ διακινδυνεύετε τίποτε ἐκ τῆς πολλῆς ἀνυπομονησίας καὶ σπουδῆς; ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν τοῦ Βακουίου. Μόνον διὰ τῆς πειθοῦ καὶ τῆς διαδόσεως εἰς τὰ πλήθη θὰ δυνθῆ ἡ Ἐπαναστάσις; νὰ παραγάγῃ καρποὺς διαρκεῖς. Ἐργάζομαι εἰς τὴν συγγραφὴν προγράμματος σαροῦς καὶ ὠρισμένου, καὶ ἐνὸς σχεδίου ὀργανισμοῦ, ἀνευ τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν. Μὲ ὅλην τὴν ἀξίωσιν τῶν πλείστων φίλων μας, οὐδέποτε θὰ προσελκύσωμεν τὰ πλήθη ἀνευ προγράμματος ὠρισμένου, οὐδέποτε γενήσεται Ἐπαναστάσις ἀνευ συγκεντρώσεως διοικητικῆς, ἧτις συγκέντρωσις δύναται νὰ συντριβῇ ἀπὸ ἐπιτύχουμεν.»

— Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ γνώμη μου, εἶπεν ἐπιδοκιμαστικῶς ὁ Σιλίνος.

Ὁ Κορμώφ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσίν του.

«Πρὸς ταῦτοις πρέπει νὰ θέλωμεν τὸ δυνατόν γενέσθαι νὰ ἀρκεσθῶμεν κατ' ἀρχὰς εἰς μικρὰν ὄσιν ἐλευθερίας; καὶ χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν, θὰ σφάσωμεν εἰς τὸν τελικὸν ἡμῶν σκοπόν.»

— Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, προσέθηκεν

ἀκόμη ὁ πρίγκηψ Σιλίνος. Δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ κατακτήσωμεν ὀριστικῶς τὸν λαὸν ἐπιμὴ διδάσκοντες αὐτόν. Ἐνθυμούμαι ὅτι τῷ 1825 ὁ στρατιώτης τοσοῦτοι ἦτο ἀμάθης ὥστε διὰ νὰ πεισθῆ νὰ ἀνακράξῃ Ζήτω τὸ Σύνταγμα! τὸν ἐκάμαμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου. Τί νὰ περιμένῃ τις παρὰ λαοῦ βεβουθυθισμένου εἰς τοιαύτην ἀμάθειαν;

(Συνέχεις εἰς τὴν προσηχίαν)

ΒΙΚΤΩΡΙΑΝΟΣ ΞΑΡΔΟΥ

Ὁ Βερκιγγεόρις οὐδέποτε παρεστάθη, ἀλλ' εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαρλὺ εὐρίσκειται σήμερον, ἐτέρχ ἀνάμνησις ἡμερῶν ἀνεχείας, φωτογραφικὴ τις εἰκὼν, μεγάλων ὀψωσούν διαστάσεων, ἀνηρημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ ὅλους τοὺς κλητῆρας τοῦ δικαστηρίου τῶν Παρισίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐξέχει ὁ τραγικὸς κλητῆρ.

Ἐπ' αὐτὴν κεῖται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, γεγραμμένη μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τοῖς κλητῆρσιν καλλιγραφίας

Τῷ Β. Σαρδοῦ.

Ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ συνεργάτης Χ. συγγραφεὺς τοῦ Βερκιγγεόριος καὶ κλητῆρ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ τῶν Παρισίων.

Ἡ Δεζαζέ ἐν τούτοις δὲν ἀπέκαμνε προστατεύουσα τὸν Σαρδοῦ καὶ αὐτὸς δὲν ἀπέκαμνε ἐργαζόμενος.

Εἰς τὰ οἰκοδομηθέν παρ' αὐτῆς θέατρον παρεστάθη Ἡ νεύσις τοῦ Φιγαρώ, κωμῶδια τοῦ Vanderburch ἣν ἐπεξεργάσθη καὶ ἐπιδιόρθωσεν ὁ Σαρδοῦ, ἐπεξεργασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βαρσιέρ, εἰς δὲν καὶ ἀπέμεινε ὀλόκληρος ἡ τιμὴ τοῦ θριάμβου, καὶ καλουμένη Οἱ κερροπαθίς.

Ἡμέραν τινα ὁ Σαρδοῦ ἀνέρχεται τὴν κλίμακα τοῦ Vaudeville καὶ ζῆται τὸν κύριον Βοκγελδιέ, γραμματέα τοῦ διευθυντοῦ.

— Ἐγὼ εἰμαι τί θέλετε;

— Εἶμαι ὁ Σαρδοῦ.

— Σαρδοῦ;... Δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τί ζητεῖτε;

— Παρουσίασα μίαν κωμῶδιαν πρὸ ἐξ μηνῶν.

— Εἰς τίνα τὴν ἀφήσατε;

— Εἰς τὸν θυρωρόν.

— Οὐμ! δὲν τὴν ἀνέγνωσα.

— Καὶ δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσητε;

— Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπε, ν' ἀναγινώσκωμεν ὅλας τὰς κωμῶδιας, ὅσας

μᾶς στέλλουν! Ἐπιστρέψατε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας καὶ θὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ χειρόγραφον.

Ἐπρόκειτο, τίποτε ὀλιγώτερον, εἰμὴ περὶ τῆς κωμῶδιας Les mites de mouche μιᾶς τῶν ὠραιότερων τοῦ Σαρδοῦ τῆς ὠραιότερας ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἁρμονίας μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ἔργου.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήξῃ τινι, ἐφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Δουμᾶς μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ διδάξῃ τὴν Κερβιαν μὲ τὰς Καμιλίνας, ὅτι οἱ διευθυνταὶ τῶν Ἰταλῶν ἡραματικῶν θεάσεων ἐκρίναν ὅτι ὁ Γολδόνης τοῦ Φερράρη ἦτο κωμῶδια, ἣν οὐδὲν κοινὸν θεάτρον θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ, ὅτι εἰς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ περιφημοτέρων ἠθοποιῶν ἀπάντησε πρὸς τινι παρακινουμέντα αὐτόν ν' ἀναβιδάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν Ἄρδοῦ οἱ τῆς Ἰθρίας τοῦ Μορέλλη.

— Διὰ δρᾶμα, τὸ ὅποιον θὰ δοθῆ μίαν καὶ μόνην φορᾶν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κατασκευάσωμεν νέας ἐνδυμασίας.

Ἀλλ' ὅπως ὁ Γολδόνης, ὅπως ὁ Ἄρδοῦνος, αὕτω καὶ ἡ κωμῶδια τοῦ Σαρδοῦ, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῆς κυρίας Δεζαζέ, παρεστάθη ἐπὶ τέλους. Ἄφ' ἧς ἡμέρας δὲ αὕτη παρεστάθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Vaudeville, τὸ ὄνομα τοῦ Βικτωριανοῦ Σαρδοῦ, ἀπέκτησε τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ θέσιν ὁ ἱατρός τοῦ νοσοκομείου Νέκερ, ὁ ἀφανὴς συνεργάτης τῆς Παγκοσμίου Βιογραφίας, ὁ διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν τοῦ καθολικισμοῦ πρὸς ὀθωμανοὺς προσηλύτους, παρεκάθισε μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτέρων τυγγραφεῶν τοῦ συγχρόνου γαλλικοῦ θεάτρον.

Καὶ τὸ ἤξιζε βεβαίως. Εἶνε τῷ ὄντι ἄρκετὰ παρήγορος ἡ ἰδέα ὅτι ὁ τῶσον εὐφυὴς καὶ τῶσον καρτερικὸς ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν δυστυχίαν, ἣτις τὸν κατεμάστιξεν.

Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ εὐκαταῖον εἶνε καὶ ὁ Σαρδοῦ, ὅστις πρὸ τινος καιροῦ ἐδήλωσεν ὅτι ζητεῖ ἱκανοποιήσιν, διότι ἰταλικὸς τις θίασος ἐπεχείρησε νὰ παραστήσῃ τὴν Δόραν μόνον μετὰ ἐπτὰ δοκιμασίας, νὰ ἐνθουμηθῆ πόσας δυσκολίας ἠναγκάσθη νὰ ὑπερνήκησῃ καὶ πόσας ἡμέρας δυστυχεῖς διήλθε, πρὶν ἢ ρηθῆ εἰς τὸ σκῆμα νὰ ὁμιλῇ οὕτως ὑπερηφάνως περὶ τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρον.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐκ τῶν ἰταλῶν συγγραφεῶν ὀλίγοι εἰσὶν ἱκανοὶ νὰ γράψωσι τὴν Δόραν ἄλλ' ἐξ ἄλλου εἶνε ἐπίσης ἀληθές ὅτι πολλοὶ αὐτῶν, ἂν δὲν ἔχουσιν ἕτερον πόρον ζωῆς, πλὴν τοῦ θεάτρον, β.θ.ζονται μέχρι λαίμου εἰς τὰ

χρέη καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι χώρα, ὅπου οἱ κλητῆρες δὲν γράφουν τραγωδίας— ἀλλὰ κἄμνουν.

Babby

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ὁ Βολταῖρος γεννηθεὶς τῷ 1694 ἐν Chatenay, πλησίον τῶν Παρισίων, ἦ ἐν αὐτοῖς τοῖς Παρισίοις, ἦτο υἱὸς τοῦ Φραγκίσκου Ἄρουέ, συμβολαιογράφου καὶ θησαυροφύλακος τῆς βουλῆς τῶν κομητῶν, καὶ τῆς Μαργαρίτας Ὁμάρ, οἰκογενείας εὐγενούς ἐκ Πουατού. Ἐκαρμε λαμπρὰς μελέτας ἐν τῷ Γυμνασίῳ Λουδοβίκου τοῦ μεγάλου, διευθυνομένου τότε ὑπὸ τῶν Ἰουακίτων καὶ ἔλαβε θέσιν παρ' ἐνὶ ἐπιτρόπῳ.

Ἀλλὰ πρῶίμοις τις κλήσις τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν ποίησιν. Ἀπὸ τῆς νεότητος αὐτοῦ παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ Νίνον, ὅστις τῷ ἐκληροδότησε δισχίλια φράγκα πρὸς ἀγορὰν βιβλίων. Εἰσέχθη ἐνωρίς ἐν τῷ κύκλῳ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν καλῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἀπίστων, διὰ τοῦ ἀββᾶ Σατονέφ, ἀναδόχου του, ἀπίστου καὶ αὐτοῦ, καὶ ἦντλησε μεγάλην ἐλευθερίαν τοῦ σκέπτεσθαι.

Εἰκοσιενὸς ἔτων ὢν ὁ Βολταῖρος εἶχεν ἤδη τοιαύτην φήμην ἐπὶ κακίᾳ ὥστε τὸν κατηγορήσαν ὡς ὅτι συγγραφεὴ μιᾶς σατύρας κατὰ τοῦ 14ου Λουδοβίκου, ἣτις ἐράνη ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, καὶ ἦτις ἐτελείωνε διὰ τῶν ἐξῆς στίχων—

Γ' ai tu ces maux, et je n' ai pas tingué ans.

Τεθεὶς ἐν Βαστίλλῃ, ἂν καὶ διεμαρτυρήθη περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ἔμεινε ἐν αὐτῇ πλέον τοῦ ἐνός ἔτους. Ἐξελευθὼν τῆς φυλακῆς, ἐγκατέλιπε τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρουέ ὑπὸ τὸ ὅποιον, καθὼς ἔλεγε, ἦτο πολὺ δυστυχῆς, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Voltaire, ἐξ ἐνός κτήματος ἀνήκοντος εἰς τὴν μητέρα του. Κατὰ τὴν κράτησίν του εἶχε σχεδιάσει τὴν Ἑρρικιάδα καὶ συνθέσει τὸν Οἰδίποδα.

Ἡ Τραγωδία αὕτη ἐδιδάχθη τῷ 1718, καὶ ἔσχε τὴν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν. Ὁ Βολταῖρος ἔδωκε μετὰ ταῦτα τὰς τραγωδίας Ἀρτεμίρην καὶ Μαριάνναν καὶ τὴν κωμῶδιαν ὁ Ἀδιάκριτος (1725) αἵτινες προσέθεσαν ὀλίγον τι εἰς τὴν ὑπόληψίν του ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἐτελείωσε τὴν Ἑρρικιάδα διεγείρας παγκοσμίους ἐπαίλους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπιτυχιῶν τούτων ἔσπερῆθη τῆς ἐλευθερίας του ἰππότης τις δῆλα δὴ τῆς Ῥοάνης, παρὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Βολταῖρος εἶχε ζητήσει ἱκανοποιήσιν διὰ βαρεῖαν ὕβριν, ἀντὶ πά-